

Sygn. akt VI Ca 29/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze VI Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Sławomir Kaczanowski

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 roku w Zielonej Górze

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.**

przeciwko **R. D.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żaganiu

z dnia 31 października 2019 r., sygn. akt I C 477/18

I. oddala apelację;

II. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda w instancji odwoławczej.

Sędzia SO S. K.

Sygn. akt VI Ca 29/20

UZASADNIENIE

wg art. 505¹³ § 1 kpc, albowiem Sąd II instancji nie prowadził postępowania dowodowego ani nie ustalał odmiennego stanu faktycznego

Apelacja pozwanego ograniczona była do żądania rozłożenia należności na raty i ograniczona do zarzutu naruszenia art. 320 kpc.

Podstawą zastosowania tej normy miałyby być niepełnosprawności skarżącego oraz jego niski dochód.

W tak określonych ramach rozpoznania apelacji, gdyż Sąd nie dopatrył się tego rodzaju uchybień, które bierze pod uwagę z urzędu, stwierdzić należy oczywistą bezzasadność tego żądania.

Art. 320 kpc stanowi: w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie...

Ocena istniejących szczególnie uzasadnionych wypadków należy do wyłącznej kompetencji sądu. Niepełnosprawność czy też niski dochód nie są okolicznościami, które same w sobie przesądzają o zastosowaniu tej normy. Każdy przypadek bada się indywidualnie

i ocenia na tle całokształtu sytuacji obu stron i interesów obu stron.

Od razu należy zauważyć, że sprawa dotyczy zobowiązania obiektywnie niskiego (co do wysokości) istniejącego od 7 lat i które wiele lat temu miało być spłacone wg zobowiązania pozwanego.

Następnie trzykrotnie odraczano i rozkładano pozwanemu spełnienie świadczenia (ugody stron). Ostatni raz w 2017 roku. Pomimo tego pozwany praktycznie swego zobowiązania nie wykonywał, a ostatniego wcale. Oznacza to, że w procesie od trzech lat całkowicie zaniechał zaspokojenia wierzyciela. Kolejne zaś żądanie rozłożenia na raty nic nie zmieni, bo dochód miesięczny, jaki uzyskuje pozwany i brak podjęcia przez 7 lat działań

i starań zwiększających jego możliwości dochodowe lub polepszających czy też stabilizujących jego dochody, poziom życia, przemawiają za tym, że pozwany jest, jeśli nie trwale, to długotrwale i przewlekle niewypłacalny. Jego zadłużenie już dawno przekroczyło jego możliwości obsługi długu. Wobec osób tego typu nie może sąd stosować tej normy, bo celem

i zadaniem tego przepisu jest zaspokojenie wierzyciela a nie przedłużanie stanu niewypłacalności czy też upadłości konsumenckiej.

Powyższe okoliczności powodują, że rozłożenie należności na raty nie jest możliwe. Pozwany bowiem swoją postawą – zachowaniem sam pozbawił się tej możliwości. Nie ma on rzeczywistej woli spłaty zobowiązania, ograniczając się od 7 lat do deklaracji słownych

i biernych zachowań (trwały brak spłaty).

Osoba niewypłacalna nie może uzyskać rozłożenia na raty zobowiązania, którego i tak nie spłaci.

W efekcie zarzut naruszenia art. 320 kpc jest zarzutem chybionym, pozbawionym racjonalnych podstaw faktycznych i prawnych.

Podstawę orzeczenia stanowi art. 385 kpc.

Mając na uwadze trudną sytuację materialną pozwanego i trudną sytuację osobistą i zdrowotną, Sąd na podstawie art. 102 kpc nie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda, wychodząc z założenia, że pozwany ma prawo do kontroli poprawności orzeczenia Sądu I instancji.

Sędzia SO Sławomir Kaczanowski

E.Ś.